

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת שְׁמוֹת

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ח' - חלק כ"ג

קונטרס 233

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחְמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִצְאָא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

וְסוּתְרַנְיָה דְּהֵהוּא אוֹכְמָא, אֶסְחָר חַד חוּטָא סוּמְקָא,
(ס"א לְסֵטֶר חַד) וְאַקִיפִי לְהֵהוּא אוֹכְמָא.

גְּוֹנָא תְּלִיתָאָה. יְרוּקָא דִּירוּקִי, דְּכָלִּיל וְסָתִים כָּל
יְרוּקִין. וּבְסוּתְרַנְיָה דְּהֵהוּא יְרוּקָא, אֶסְחָרוּ תְּרִין
חוּטִין. חוּטָא סוּמְקָא לְסֵטֶר חַד. וְחַד חוּטָא אוֹכְמָא
לְסֵטֶר חַד. וְאַקִיפִין לְהֵהוּא יְרוּקָא.

וְכַד אֶסְתְּחַר (נ"א אֶתְגְּלִי) תְּוֹרָא, וְאַסְתְּחַרִי עֵינָא, כָּל
אֵינֹן גְּוֹנִין לָא מִשְׁתַּכְּחִין, וּמִשְׁתַּקְּעִין לְתַתָּא
(סוּמְקָא יְרוּקָא אוֹכְמָא). לָא אֶתְחַזִּי בַר הֵהוּא תְּוֹרָא, דְּנֶהֱיִר
מִעַתִּיק יוֹמִין. וְנֶהֱיִרִין מְנִיָּה כָּל אֵינֹן דְּלְתַתָּא. (נ"א הוּא).

ספר נפלאות הזוהר

סך הכל שעות התורה: 84,228,515,625,000 שעות,
כלומר כ-84,000 מליארדי [בליזן] שעות תורה. (48,828,125 מכפל ב-172,500).
וכל הזכות העצום מכחו של יהודי אחד שקבל על עצמו ללמד את הזוהר וצאצאיו
הלכו בעקבותיו.

נב) השבון אמתי של גדל הזכות למוד הזוהר הקדוש בשבת קודש
יהודי הלומד זהר שעה אחת ביום שבת קודש שקול ללמוד תורה של 75 שנה
בימות חול.

כלומר אם למדנו שעה אחת זהר בשבת קודש שקול לפעל הנעשה מלמוד תורה
במשך 75 שנה

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, כְּדָבָרְךָ רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דָרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שָׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכַל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שָׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשַׁנַּת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתֵם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאִפִּילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֲגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וְלִית גּוֹנָא אֶתְחַזֵּיא, בַּר הַהוּא תּוֹרָא בְּלַחֲדוּי. וּבְגִין
 כִּד אֶסְתְּלֶקוּ כָּל מְאִרְהוֹן דְּסוּמְקָא וְאוּכְמָא,
 דְּאֵינֹן תְּאוּמִין פְּחָדָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שיר השירים ד)
 שְׁנִיד בְּעֶדְר הַקְצוּבוֹת שְׁעָלוּ מִן הַרְחָצָה שְׁכָלָם
 מִתְאִימוֹת. מְאִי מִן הַרְחָצָה. מִהֵהוּא אֶסְחוּתָא דְעֵינָא
 קִדִּישָׁא עֲלָאָה. שְׁכָלָם מִתְאִימוֹת. מִתְעַרְבוּ דָּא בְּדָא,
 וְאֶתְדַבְּקוּ דָּא בְּדָא. וּמַה דְאָמַר שְׁנִיד בְּעֶדְר הַקְצוּבוֹת,
 וְאֶתְ אִמְרַת שְׁכָלָם מִתְאִימוֹת. בְּלוּמַר, תּוֹרָא דְלַהוֹן,
 בְּהֵהוּא תּוֹרָא דְעֵינִין, כִּד אֶסְחֹן בְּתוֹרְתָא דְעֵינָא
 עֲלָאָה.

וְדָא זְמִינִין לְמַנְדַּע צְדִיקָיָא, לְמַחְזֵי בְרוּחָא דְחֻכְמָתָא,
 כְּמַה דְאֶתְ אָמַר (ישעיה נד) כִּי עֵין בְּעֵין יִרְאוּ.

ספר נפלאות הזוהר

לְשׁוֹן סֵפֶר דְרַךְ צְדִיקִים מִהַצְדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי מְרְדְכִי שְׁרַעְבֵי זֶכֶר צְדִיק לְבְרָכָה,
 זי"ע:

למוד קבלה וזיהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד 75 שנה בימות החול.
 החשבון בשעות יהיה:

$637,200 = 57 * 453 * 24$ שנה: שעות תורה בנגלה.

זה מבסס על 24 שעות למוד תורה ביום.

פָּתַח וְאָמַר, (דברים ב') כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ בִּרְכֶךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָךְ יָדַע לְכַתֵּךְ וְגו', הַמּוֹלִיכֶךָ וְגו', נָחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְגו', נָחַשׁ הַכָּא. אֲלָא, לְקַחַת עֹנֶשֶׁן מִיִּשְׂרָאֵל, כָּל זְמַן שִׁמְתַּפְּרִשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים. דְּכַתִּיב, (דברים ל') כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאוֹרְךָ יִמְיֶךָ.

פָּתַח וְאָמַר, (דברים ב') כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ בִּרְכֶךָ בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדָךְ יָדַע לְכַתֵּךְ וְגו', הַמּוֹלִיכֶךָ וְגו', נָחַשׁ שָׂרָף וְעַקְרָב וְגו'. נָחַשׁ הַכָּא. אֲלָא לְמָה לְקַחַת עֹנֶשֶׁן מִיִּשְׂרָאֵל כָּל זְמַן שִׁמְתַּפְּרִשִׁין מִן עֵץ הַחַיִּים, שְׂכַתוֹב כִּי הוּא חַיִּיךָ וְאוֹרְךָ יִמְיֶךָ.

הָא חֲזִי, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּתִיב (משלי י"ג) חוֹשֵׁף שְׁבִטוֹ שׁוֹנֵא בְנוֹ וְגו'. וְכַתִּיב (מלאכי א') אֶהְבֵּיתִי אֲתָכֶם אָמַר ה'. וְכַתִּיב, (מלאכי א') וְאֵת עֵשׂוֹ שִׁנְאַתִּי. מַהוּ שִׁנְאַתִּי, דְּכַתִּיב חוֹשֵׁף שְׁבִטוֹ שׁוֹנֵא בְנוֹ. כְּלוֹמַר שִׁנְאַתִּי אוֹתוֹ, וְעַל כֵּן חֲשַׁכְתִּי שְׂבִט מַהֶם, כָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים, דְּלֹא בְעֵי קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא דִּיתְפָּרְשׁוּן מִעֵץ הַחַיִּים אֲפִילוּ רַגְעָא חֲדָא.

בֹּא רָאָה, אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כְּתוֹב (משלי יג) חוֹשֵׁף שְׁבִטוֹ שׁוֹנֵא בְנוֹ וְגו', וְכַתוֹב (מלאכי א') אֶהְבֵּיתִי אֲתָכֶם אָמַר ה', וְכַתוֹב וְאֵת עֵשׂוֹ שִׁנְאַתִּי. מַה זֶה שִׁנְאַתִּי? שְׂכַתוֹב חוֹשֵׁף שְׁבִטוֹ שׁוֹנֵא בְנוֹ, כְּלוֹמַר שִׁנְאַתִּי אוֹתוֹ, וְעַל כֵּן חֲשַׁכְתִּי שְׂבִט מִמֶּה. כָּל שֶׁפֶן וְכָל שֶׁפֶן תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לֹא רוֹצֵה לְשִׁפְרֹשׁוּ מִעֵץ הַחַיִּים אֲפִילוּ רַגְעָא אֶחָד.

וַיֹּאמֶר אֶל עֲמוֹ. יֵהָב לְהוֹן עֵיטָא, לְמַעַבְד עֲמַהוֹן בִּישָׁא. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, יְדַעִין הוּוּ מַצְרָאֵי בְּאַצְטַגְנִינּוֹת דְּלֵהוֹן, שְׁסוּפִין לְמַלְקֵי בְּגִין יִשְׂרָאֵל, וְלִכְךָ אַקְדִים שׁוֹלְטָנָא דְּלֵהוֹן, לְמַעַבְד עֲמַהוֹן בִּישָׁא.

וַיֹּאמֶר אֶל עֲמוֹ, נָתַן לְהֵם עֲצָה לַעֲשׂוֹת עִמָּהֶם רַע. אָמַר רַבִּי תַנְחוּם, יוֹדְעִים הִיוּ הַמַּצְרִים בְּאַצְטַגְנִינּוֹת שְׁלֵהֶם שְׁסוּפִים לְלִקּוֹת בְּגַלְל יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן הַקְדִים הַשְׁלִיט שְׁלֵהֶם לַעֲשׂוֹת עִמָּם רַע.

רַבִּי יִצְחָק פִּגְע בְּהוּא טוֹרָא, וְחָמָא חַד בַּר נֶשׁ דְּהוּה נְאִים תַּחוֹת חַד אֵילָן. יְתִיב תַּמָּן, אֲדַהוּה יְתִיב, חָמָא אַרְעָא דְּמַתְחַלְחָלָא, וְאַתְבַּר הוּוּ אֵילָנָא, וְנַפְל, וְחָמָא בְּקִיעִין גּוֹמִין בְּאַרְעָא, וְאַרְעָא סְלֵקָא וְנַחֲתָא.

רַבִּי יִצְחָק פִּגְשׁ בְּאוֹתוֹ הַר, וְרָאָה אִישׁ אֶחָד יֹשֵׁן תַּחַת הָאֵילָן. יָשַׁב שָׁם. עַד שֶׁיָּשַׁב, רָאָה שֶׁהָאֶרֶץ מַתְחַלְחֶלֶת, וְנִשְׁפַּר אוֹתוֹ אֵילָן וְנַפְל, וְרָאָה בְּקִיעִים וְגַמּוֹת בְּאֶרֶץ, וְהָאֶרֶץ עוֹלָה וַיִּזְרַדְתָּ.

אַתְעַר הוּוּ גַבְרָא, צְוּוח לְקַבְלִיהָ דְּרַבִּי יִצְחָק, וְאָמַר לִיהָ יוֹדָאֵי יוֹדָאֵי, בְּכִי וְנַהִים, דְּהֵאִידְנָא מְקִימִין בְּרִקִיעָא חַד רַבְרָבָא מְמַנָּא שְׁלֹטָנָא עֲלָאָה, וְהוּוּ זְמִין לְמַעַבְד עֲמָכוֹן בִּישׁ סְגִי, וְהֵאֵי רַגְשָׁא דְאַרְעָא בְּגִינִיכוֹן הָוָה. דְּכָל זְמַנָּא דְרַגְשָׁא אַרְעָא, פַּד קָם מְמַנָּא, דִּיעֲבִיד עֲמָכוֹן בִּישָׁא.

הַתְעוֹרַר אוֹתוֹ הָאִישׁ, וְצוּח כְּנֶגֶד רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר לוֹ: יְהוּדֵי יְהוּדֵי, תִּכְפְּה וְתַנְהֶם, שְׁעַכְשׁוּ מִעֲמִידִים בְּרִקִיעַ גְּדוֹל מְמַנָּה אֶחָד שְׁלִיט עֲלֵיוֹן, וְהוּוּ עֲתִיד לַעֲשׂוֹת עִמָּכֶם תְּרַבָּה רַע, וְרַעֲדִית הָאֲדָמָה הַזֹּאת הִיתָה בְּגַלְלָכֶם. שְׁפַל פַּעַם שְׂרוּעַדַת הָאֶרֶץ, כְּשֶׁקָם מְמַנָּה שִׁיעֲשֵׂה עִמָּכֶם רַע.

תְּוֹוה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, וְדָאֵי כְּתִיב, (משלי ל') תַּחַת שְׁלֹשׁ רַגְזָה אֶרֶץ, וְכַתִּיב תַּחַת עֶבֶד כִּי

תִּמָּה רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, וְדָאֵי

כתוב (משלי ל) תחת שלוש רגזה
ארץ, וכתוב תחת עבד פי ימלוך.
ממנה שהיה וממנה תחת שלטון
אחר ומלך, ונתנו לו שלטון, וכל
שכן כששולט בישראל.

אמר רבי חמא בר גוריא,
כשהניח את ישראל תחת שלטון
האמות, ישב ונגעה ונכה. זהו
שכתוב (ירמיה יג) במסתרים תבכה
נפשי. אמר רבי יוסי, במסתרים
דוקא.

רבי יהודה נכנס אל רבי אלעזר
ומצאו שהיה יושב וידו בפיו,
והיה עצוב. אמר לו, במה עוסק
מר? אמר לו, שכתוב באור פני
מלך חיים. אם האדון עצוב, וכל
שכן שגועה ובוכה - מה יעשו
שמשי? זהו שכתוב (ישעיה לג) הן
אראלם צעקו חצה. מה זה חצה?
שאדונם בפנים, והם בחוץ.
אדונם בבתים הפנימיים, והם
בבתים החיצוניים. מי הם בתים
הפנימיים? אמר רבי יצחק,
אותם מעשרה פתרי המלך.

במלאכי שלום מר יבפיו, וכי יש
מלאכים שאינם של שלום? אמר
לו, כן. בא ראה, יש בעלי דין
קשה, ויש בעלי דין לא קשה,
ויש בעלי דין רפה ורחמים, ויש
בעלי רחמים שאין בהם דין כלל,
ואלה נקראו מלאכי שלום, ועל
אותם שלמטה כתוב (שם א) אלביש
שמים קדרות ושק אשים פסותם,
וכתוב (שם לד) ונמקו כל צבא
השמים.

אם כך, כל אותם שליטים
הממנים על שאר העמים,
כשזראים את אדונם עצוב, למה
עובדים בפרך עם בניו? אמר רבי
אלעזר, אינם עושים אלא מה
שהצטוו, ורצון אדונם הם
עושים.

רבי דוסתאי אמר, בזמן

ימלוך. ממנא דהוה (ממנא) תחות שלטנא
אתרא, ומלך, ויהבין ליה שלטנא, וכל שפן
פד שליט בישראל.

אמר רבי חמא בר גוריא, פד אנח לישראל
תחות שלטנותא דאומין, יתיב וגעי
ובכי, הדא הוא דכתיב, (ירמיה י"ג) במסתרים
תבכה נפשי. אמר רבי יוסי, במסתרים דווקא.

רבי יהודה עאל לגביה דרבי אלעזר,
אשפחיה דהוה יתיב, וידיה בפומיה,

והוה עציב. אמר ליה, במאי (דף י"ח ע"א) קא
עסיק מר. אמר ליה דכתיב, (משלי ט"ז) באור פני
מלך חיים. אי טרנא עצוב, וכל שפן דגעי
ובכי, שמשוי מאי עבדי, הדא הוא דכתיב,
(ישעיה ל"ג) הן אראלם צעקו חצה. מאי חצה.

מריהון בגו, ואינון לבר. מריהון בבתי גואי,
ואינון בבתי בראי. בתי גואי מאי אינון. אמר
רבי יצחק, אינון מעשרה כתרי מלכא.

מלאכי שלום מר יבפיו, וכי יש מלאכים
שאינם של שלום. אמר ליה אין. תא

חזי, אית מארי דדינא קשיא, ואית מארי
דינא דלא קשיא, ואית מארי דינא (רביא)
ורחמנותא. ואית מארי דרחמנותא דלית בהו
דינא כלל. ואלין אתקרון מלאכי שלום. ועל
אינון דלתתא, כתיב, (ישעיה ו') אלביש שמים
קדרות ושק אשים פסותם. וכתיב (ישעיה ל"ד)
ונמקו כל צבא השמים.

אי הכי, כל אינון שולטנין דממנן על שאר
עמין, פד חמאן למריהון עצוב, למאי
עבדין פרוכא לבנוהי. אמר רבי אלעזר, לא
עבדי אלא מאי דאתפקדו, ורעותא דמריהון
עבדין.

רבי דוסתאי אמר בעדנא דאתמרן בנוי

שנמסרים בני הקדוש ברוך הוא לשליטי העמים, מתכנסים שנים עשר בתי דין ונשקעים לתוך תהום רבה. גועה האדון, גועים ורצים (בעלי מנינים), ויורדות שתי דמעות לשקע של הים הגדול, זהו שכתוב (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. ומתגלגלים עליונים למטה, מתבקעים המתחוננים, ויורדים מאתים וארבעים דרגות. זהו שכתוב (עמוס א) אריה שאג מי לא יירא.

שנינו, בשעה שמסר הקדוש ברוך הוא את ישראל לשר מצרים, גזר עליהם שבע גזרות שיעברו בהם המצרים, זהו שכתוב וימררו את חיייהם בעבדה קשה בחמר ובלבנים וגו'. וכנגדם שבע לטוב - וכני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם.

הבה נתחכמה לו. רבי יוסי אמר, אין הבה אלא לשון הזמנה, כמו שנאמר (בראשית יא) הבה נרדה. (שמואל א' יד) הבה תמים. אמר רבי יוחנן, הבה - כלם לשון הסכמה והזמנה, כמו הבה נבנה לנו עיר. (שופטים כ) הבו לכם עצה. (תהלים כט) הבו לנו בני אלים.

רבי יצחק אמר, הבה נתחכמה לו נהיה בהסכמת הדין אליו. פן ירבה, ורוח הקדש אומרת פן ירבה וכן יפרץ. ומלאכי השרת היו להם לשפים ולצנינים. זהו שכתוב ויקצו מפני בני ישראל, שהיו נעקרים ממלאכי השרת, כמו שאנשים נעקצים מהקוצים הללו.

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה היתה מחשבת המצרים שהכניסו כף בלבם? אלא אמר להם,

קודשא ברוך הוא, לשולטי עממין, מתכנסין תריסר בתי דינין, ומשתקען גו תהומא רבה, געי טרנא, געין, ורהיטן (נ"א תריסין) ונחתין תרין דמעין לשקיעא דימא רבה, הדא הוא דכתיב (תהלים לו) משפטיך תהום רבה. ומתגלגלן עלאין לתתא, אתבקען תתאין, ונחתין מאתן וארבעין דרגין הדא הוא דכתיב, (עמוס ג) אריה שאג מי לא יירא.

תנא, בשעתא דמסר קדשא ברוך הוא לישראל לשרא דמצראי, גזר עלייהו שבע גזרות, שישעבדו בהון מצראי. הדא הוא דכתיב, (שמות א) וימררו את חיייהם בעבדה קשה בחומר ובלבנים וגו'. ולקבליהון שבעה לטב, וכני ישראל פרו, וישרצו, וירבו, ויעצמו, במאד, מאד, ותמלא הארץ אתם.

הבה נתחכמה לו. (שמות א) רבי יוסי אמר, אין הבה אלא לשון הזמנה, למעבד דינא. פמה דאת אמר, (בראשית י"א) הבה נרדה. (שמואל א' י"ד) הבה תמים. אמר רבי יוחנן, הבה כולם, לשון הסכמה והזמנה. כמו (בראשית י"א) הבה נבנה לנו עיר. (שופטים כ) הבו לכם עצה. (תהלים כ"ט) הבו לה בני אלים.

רבי יצחק אמר, הבה נתחכמה לו נהוי בהסכמת דינא לגביה. פן ירבה, ורוח הקדש אומרת פן ירבה, וכן יפרץ. ומלאכי השרת הוו להו לשפים ולצנינים הדא הוא דכתיב, ויקצו מפני בני ישראל. דהוו מתעקצי ממלאכי השרת, פהני קוצי דמתעקצי בהו אינשי.

אמר רבי יודאי אמר רבי יצחק, מה הנה מחשבתהון דמצראי, דמנע מישראל פריה ורביה, ושלטנא דממנא עליהון דאעיל שתמנע פריה ורביה מישראל והשליט הממנה עליהם שהכניסו כף בלבם?

בְּלָהוֹן בֶּן. אֵלָא, אָמַר לְהוֹן, הוּוּ יְדַעִין, דְּזַמִּין
בְּרַא חֲדָא לְמִיפְק מִיִּשְׂרָאֵל, דִּיתְעַבִּיד דִּינָא
בְּאַלְהִיּוֹן עַל יְדֵיהּ.

דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּשַׁעַה שְׁאָמַר מִשָּׁה, (שמות י"ב)
וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אַעֲשֶׂה שְׁפָטִים הֶלֶף
דְּוַמָּה שָׂרוּ שֶׁל מִצְרַיִם, אַרְבַּע מְאוֹת פְּרֹסָה.
אָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, גְּזָרָה נְגֻזְרָה לְפָנֵי,
דְּכְתִיב, (ישעיה כ"ד) יִפְקֹד יְיָ עַל צְבָא הַמְּרוֹם
בְּמְרוֹם וְגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעַה נְטֻלָּה הַשְׂרָרָה מִמְּנוּ,
וְנִתְמַנָּה דְּוַמָּה שָׂר שֶׁל גֵּיהֶנָם, לִידוֹן שָׁם נִפְשוֹת
הָרְשָׁעִים. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר עַל הַמֵּתִים
נִתְמַנָּה.

אָמַר רַבִּי חֲנִינְא, כְּתִיב (במדבר ל"ג) וּבְאַלְהִיּוֹם
עֲשֶׂה יְיָ שְׁפָטִים. וְכִי בְּאוֹתָהּ שֶׁל כְּסָף,
וְשֶׁל זָהָב, וְשֶׁל עֵץ, וְשֶׁל אֶבֶן, יֵשׁ שְׁפָטִים.
אֵלָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שֶׁל כְּסָף וְשֶׁל זָהָב הֵיוּ
נִתְכִים מְאֻלֵּיהֶם, וְשֶׁל עֵץ מִתְרַקְבִין.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵלוֹתָ שֶׁל מִצְרַיִם שֶׁהָיָה,
וְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ
שְׁפָטִים, לְשִׂרֹף אוֹתוֹ בָּאֵשׁ, כְּמָה דְּאֵת אָמַר,
(דברים ז') פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפֶנּוּ בָּאֵשׁ. כְּדִי
שְׂיֵהָא רִיחוּ נוֹדֶף. וְעוֹד, (שמות י"ב) רֵאשׁוּ עַל
כְּרַעְיוֹ וְעַל קַרְבּוֹ. וְעוֹד, שְׁעֲצֻמוֹתָיו מוֹשְׁלָכִים
בְּשׂוּק. וְזֹאת הָיְתָה לְמִצְרַיִם קִשָּׁה מְפּוֹלָן, הֲדָא
הוּא דְּכְתִיב, שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בְּאַלְהִיּוֹם מִמֶּשׁ וְזֵהוּ שָׂר
שְׁלָהֶם, לְקַיִים, יִפְקוֹד ה' עַל צְבָא
הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה.
וְכָל זֶה הֵיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים שְׁבָהֶם, וְכָל שְׂכָן
שָׂר שְׁלָהֶם. עַל כֵּן כְּתִיב, הִבֵּה נִתְחַכְמָה לוֹ.

רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, הַרְבֵּה עֲבוּדָה זָרָה הֵיוּ
בְּמִצְרַיִם, וְנִילוּס אֵלוֹתָ (דף י"ח ע"ב) שְׁלָהֶם
הָיָה, וּבְכָלֵל אֱלֹהֵיהֶם הָיָה הוּא, וּבְכּוֹלָם עֲשֶׂה

הֵיוּ יוֹדְעִים שְׁעִתִּיד בֶּן אָחִיד
לְצֵאת מִיִּשְׂרָאֵל שְׂיַעֲשֶׂה דִין
בְּאַלְהֵיהֶם עַל יָדוֹ.

שְׁאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, בְּשַׁעַה שְׁאָמַר
מִשָּׁה וּבְכָל אֱלֹהֵי מִצְרַיִם אַעֲשֶׂה
שְׁפָטִים, הֶלֶף דְּוַמָּה, שָׂרוּ שֶׁל
מִצְרַיִם, אַרְבַּע מְאוֹת פְּרֹסָה.
אָמַר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, גְּזָרָה
נְגֻזְרָה לְפָנֵי, שְׁכְתוּב (ישעיה כד)
יִפְקֹד ה' עַל צְבָא הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם
וְגו'. בְּאוֹתָהּ שַׁעַה נְטֻלָּה
הַשְׂרָרָה מִמְּנוּ, וְנִתְמַנָּה דְּוַמָּה
שָׂר שֶׁל גֵּיהֶנָם לִידוֹן שָׁם נִפְשוֹת
הָרְשָׁעִים. וְרַבִּי יְהוּדָה אוֹמַר, עַל
הַמֵּתִים נִתְמַנָּה.

אָמַר רַבִּי חֲנִינְא, כְּתִיב (במדבר לג)
וּבְאַלְהִיּוֹם עֲשֶׂה ה' שְׁפָטִים. וְכִי
בְּאוֹתָהּ שֶׁל כְּסָף וְשֶׁל זָהָב וְשֶׁל
עֵץ וְשֶׁל אֶבֶן יֵשׁ שְׁפָטִים? אֵלָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי, שֶׁל כְּסָף וְשֶׁל
זָהָב הֵיוּ נִתְכִים מְאֻלֵּיהֶם, וְשֶׁל
עֵץ מִתְרַקְבִים.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, אֵלוֹתָ שֶׁל
מִצְרַיִם שֶׁהָיָה, וְצִוָּה הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא לַעֲשׂוֹת בּוֹ שְׁפָטִים,
לְשִׂרֹף אוֹתוֹ בָּאֵשׁ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
(דברים ז') פְּסִילֵי אֱלֹהֵיהֶם תִּשְׂרֹפֶנּוּ
בָּאֵשׁ, כְּדִי שְׂיֵהָא רִיחוּ נוֹדֶף.
וְעוֹד, (שמות י"ב) רֵאשׁוּ עַל כְּרַעְיוֹ
וְעַל קַרְבּוֹ. וְעוֹד, שְׁעֲצֻמוֹתָיו
מִשְׁלָכִים בְּשׂוּק. וְזֹאת הָיְתָה
לְמִצְרַיִם קִשָּׁה מְפּוֹלָן, זֵהוּ
שְׁכְתוּב שְׁפָטִים.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּאַלְהִיּוֹם
מִמֶּשׁ, וְזֵהוּ שָׂר שְׁלָהֶם, לְקַיִים
יִפְקֹד ה' עַל צְבָא הַמְּרוֹם בְּמְרוֹם
וְעַל מַלְכֵי הָאֲדָמָה עַל הָאֲדָמָה.
וְכָל זֶה הֵיוּ יוֹדְעִים הַחֲכָמִים
שְׁבָהֶם, וְכָל שְׂכָן שָׂר שְׁלָהֶם, עַל
כֵּן כְּתוּב הִבֵּה נִתְחַכְמָה לוֹ.

רַבִּי יוֹחָנָן אָמַר, הַרְבֵּה עֲבוּדָה
זָרָה הֵיוּ בְּמִצְרַיִם, וְנִילוּס אֵלוֹתָ
שְׁלָהֶם הָיָה, וּבְכָלֵל אֱלֹהֵיהֶם
הָיָה הוּא, וּבְכּוֹלָם עֲשֶׂה ה'

שפטים. אמר רבי אבא, זה של רבי יוחנן מדק פשוט, משום שאליהם נלקים בתחלה ואחר כך האמה, וכן גילוס נלקה בתחלה, והעצים והאבנים, זהו שכתוב (שמות ז) ויהי הדם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים, שהיו להם אלהות ממש. ואמר רבי יצחק, על צבא המרום במרום כתוב, ונילוס לא היה במרום. אמר רבי יוחנן, רב מימיו כדגמתן במרום. אמר רבי יצחק, שר שלהם נלקה בתחלה, ואחר כך שאר אלהיהם.

רבי שמעון ברבי יוסי אומר, לקות אמה של מצרים ממש לא היה אלא בים, שכתוב (שם יד) לא נשאר בהם עד אחד. וקדם זה נעשה שפטים באלהיהם. ועל זה כתוב, הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה פי תקראנה. ונתבאו על העתיד כפי מה שארע להם. ונוסף גם הוא על שנאינו - נבאו על מחנות עליונים שהיו שרויים בתוכם. ונלחם בנו - נבאו על מה שכתוב ה' ילחם לכם וגו'.

ועלה מן הארץ, כמו שנאמר ובני ישראל יצאים ביד רמה. ויִרְדֵּךְ איש מבית לוי ויקח את בת לוי. רבי אלעזר פתח, שיר השירים אשר לשלמה. שנינו, כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, עלה בחפץ לפניו, וברא את השמים בימינו, והארץ בשמאלו, ועלה בחפץ לפניו לנהג היום והלילה. וברא המלאכים הממונים בחסדו ביום. (לומר שיריה ביום, ומן החסד) וברא המלאכים הממונים לומר שיריה בלילה. זהו שכתוב (תהלים כב) יומם יצוה ה' חסדו ובלילה

ה' שפטים. אמר רבי אבא, הא דר' יוחנן דייקא, ופשיטא, משום דאלהיהם נלקים בתחלה, ואחר כך האומה, וכן גילוס נלקה בתחלה, והעצים והאבנים, הדא הוא דכתיב, (שמות ז) ויהי הדם בכל ארץ מצרים ובעצים ובאבנים, שהיו להם אלהות ממש. ואמר רבי יצחק, על צבא המרום במרום כתיב, ונילוס לא היה במרום. אמר רבי יוחנן, רוב מימיו כדוגמתן במרום. אמר רבי יצחק, שר שלהם נלקה בתחלה, ואחר כך שאר אלהיהם.

רבי שמעון ברבי יוסי אומר, לקות אמה של מצרים ממש, לא היה אלא בים, דכתיב, (שמות י"ד) לא נשאר בהם עד אחד. וקודם זה, נעשה שפטים באלהיהם. ועל דא כתיב, הבה נתחכמה לו פן ירבה והיה פי תקראנה. ונתבאו על העתיד, כפי מה שאירע להם. ונוסף גם הוא על שונאינו, נבאו על מחנות עליונים, שהיו שרויים בתוכם. ונלחם בנו, נבאו על מה דכתיב, (שמות י"ד) ה' ילחם לכם וגו'. ועלה מן הארץ, כמה דאת אמר (שמות י"ד) ובני ישראל יוצאים ביד רמה.

ויִרְדֵּךְ איש מבית לוי ויקח את בת לוי. (שמות כ) רבי אלעזר פתח, (שיר השירים א) שיר השירים אשר לשלמה. תנא, כשברא הקדוש ברוך הוא את עולמו, עלה בחפץ לפניו, וברא את השמים בימינו והארץ בשמאלו, ועלה בחפץ לפניו, לנהוג היום והלילה. וברא הממונים בחסדו, ביום. (ג"א לומר שיריה ביום, ומן החסד) וברא המלאכים הממונים לומר שיריה ובלילה שיריה עמי. אלו מימין, ואלו משמאל, אלו מקשיבים שירת היום, ואלו מקשיבים שירת שיריה עמי. אלו מימין, ואלו משמאל, אלו מקשיבים שירת היום, ואלו מקשיבים שירת

הלילה, שירתם של ישראל קדוש. רבי יצחק אמר, אותם שאומרים שירה בלילה, מקשיבים שירתם של ישראל ביום. זהו שכתוב (שיר ח) חברים מקשיבים לקולך.

אמר רבי שמעון, פת אחת, פלולה משלש פתות, אומרת שירה בלילה. זהו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה.

אמר רבי אלעזר, עשרה דברים נבראו ביום ראשון, מהם מדת לילה, ומהם מדת יום, ועל מדת לילה פתוב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה, כמו שנאמר (איוב טז) אפו טרף, וכתוב (מכילת ד) וטרף ואין מציל. וחק לנערותיה, כמו שנאמר (שמות טז) חק ומשפט. (תהלים קמז) חקיו ומשפטיו. (שם פא) כי חק לישראל הוא משפט וגו'. מכאן שמדת הדין שולטת בלילה.

ושנינו, אלו האומרים שירה בלילה, אלו הם שרים על כל בעלי שיר. וכשפותחים החיים שירה, מוסיפים העליונים פת לדעת ולהפיר ולהשיג מה שלא השיגו. שמים וארץ מוסיפים פת בשירה הזו.

אמר רבי נחמיה, אשרי הזוכה לדעת באותו שיר. ששנינו, הזוכה באותו שיר, ידע בעניני התורה והחכמה, ויאוין ויחקר ויוסיף פת וגבורה במה שהיה ובמה שעתיד להיות, ובזה זכה שלמה לדעת.

ששנה רבי שמעון, דוד עליו השלום ידע עליו השלום ידע בזה, ותקן שירים ותשבחות הרבה, ורמז בהם העתידות לבא, והוסיף פת וגבורה ברוח הקדש. ידע בעניני התורה והחכמה, ואנן וחקר והוסיף פת וגבורה בלשון הקדש.

שירת הלילה, שירתם של ישראל קדוש. רבי יצחק אמר, אותם שאומרים שירה בלילה, מקשיבים שירתם של ישראל ביום, הדה הוא דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך.

אמר רבי שמעון, פת אחת, פלולה משלש פתות, אומרת שירה בלילה. הדה הוא דכתיב, (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה.

אמר רבי אלעזר, עשרה דברים נבראו ביום ראשון, מהם מדת לילה, ומהם מדת יום, ועל מדת לילה פתוב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה. כמה דאת אמר, (איוב ט"ו) אפו טרף. וכתוב, (מכילת ד) וטרף ואין מציל. וחק לנערותיה, כמה דאת אמר (שמות ט"ו) חק ומשפט.

(תהלים קמ"ז) חקיו ומשפטיו. (תהלים פ"א) כי חק לישראל הוא משפט וגו'. מכאן שמדת הדין שולטת בלילה.

ותנא, אלו האומרים שירה בלילה, אלו הם שרים על כל בעלי שיר. וכשפותחין החיים שירה, מוסיפים העליונים פת, לדעת ולהפיר ולהשיג מה שלא השיגו. שמים וארץ, מוסיפין פת בהאי שירה.

אמר רבי נחמיה, אשרי הזוכה לדעת באותו שיר, דתנאי הזוכה באותו שיר, ידע בעניני התורה והחכמה, ויאוין ויחקר ויוסיף פת וגבורה במה שהיה, ובמה שעתיד להיות, ובזה זכה שלמה לדעת.

דתני רבי שמעון, דוד עליו השלום, ידע בזה, ותקן שירים ותושבחות הרבה, ורמז בהם העתידות לבוא, והוסיף כח וגבורה ברוח הקודש. ידע בעניני התורה והחכמה, ואנן וחקר והוסיף פת וגבורה בלשון הקודש.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקון הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהיו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׂיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עֲזָרִי מֵעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר

זֹהַר הַשָּׁבֶת

פְּרָשַׁת בְּרֵאשִׁית

תּוֹכַן הַסֵּפֶר:

- א. זֹהַר עַל פְּרָשַׁת הַשָּׁבֹועַ.
- ב. אֹזֶר הַזֹּהַר מְחַלֵּק.
- ג. זֹהַר עַל מַעֲלַת וּשְׁמִירַת הַשָּׁבֶת וַיָּמִים טוֹבִים.
- ד. הַשָּׁבֶת בְּיִשְׂרָאֵל כְּהִלְכָתָהּ, כּוֹלֵל כָּל מְאֻמְרֵי חַז"ל זֹהַר וּמְדַרְשִׁים עַל הַשָּׁבֶת.
- ה. שְׁלַחַן עֲרוּךְ הַלְכוֹת שָׁבֶת מְחַבֵּר וְרַמ"א מְחַלֵּק לְכָל שְׁבֻתוֹת הַשָּׁנָה.
- ו. סְפִירוֹת הַזֹּהַר, סְפִירוֹת מִיְחָדִים מְלַקְטִים מִכָּל סֵפֶר הַזֹּהַר, לְסֵפֶר לִילָדִים בְּשֻׁלְחַן הַשָּׁבֶת, וְכַף יְרוּיָחוֹ בְּסַעֲוֵדָה מְאֵה מְלִיּוֹן שָׁנָה תוֹרָה בְּכָל סַעֲוֵדָה שֶׁל שָׁבֶת.
- ז. סְפִיר מְדָהִים בְּהַמְשָׁכִים מִשְׁנֵי בְּעָלֵי תְּשׁוּבָה בְּעִיר קְרֵאָקָא.
- ח. מַעֲלַת וּקְדוּשַׁת וְטְהָרַת הַמְּקוֹה, וְעוֹד.

סֵפֶר קְדוּשׁ זֶה מְסַגֵּל לְאַהֲבַת הַשָּׁם וּיְרֵאת שְׁמִים טְהוֹרָה, וְלִלְמוֹד
מְקוֹדְשֵׁת וְצְדָקוֹת רַבּוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים חֲכָמֵי הַזֹּהַר, הַסּוֹד וְהַנְּסֻתָּה,
וְלְהַתְקַשֵּׁר לְנִשְׁמַת הַרֹשֵׁב"י וְרַבֵּי אֶלְעָזָר בֶּנוֹ זִיָּע"א.

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מְפַעַל הַזֹּהַר הַעוֹלָמִי"

בְּעִיה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹכֵב"א

תְּשַׁרֵּי תִשְׁעֵי"א לַפ"ק